

KRUNA SRAMA I KRUNA SLAVE

(ISA. XVIII 1-14, LAUTOV PREVOD.)

1. Jao ponosnoj kruni Efrajimovih pijanaca, I uvelom cvetu njihove uzvišene lepote! Onima koji su na vrhu bogate doline, koji su ošamućeni vinom!
2. Gle moćnog, preterano jakog! Kao oluja od grada, kao razorna bura; Kao brz potop silnih voda koje se slivaju dole; Oboriće ih na zemlju sa svojom rukom.
3. Biće zgažene pod nogama, Ponosne krune Efrajimovih pijanaca:
4. A uveli cvet njihove uzvišene lepote, Koja je na vrhu bogate doline, Biće kao rani plod pre leta; Koji ko god vidi, odmah ga ubere; I tek što je u njegovoj ruci, on ga proguta.
5. Na taj dan će Jehova Bog nad Vojskama postati prelepa kruna, I slavna dijadema, ostatku Njegovog naroda:
6. I duh osude, onima koji sede da sude; I snaga onima, koji potiskuju rat do vrata (neprijatelja).
7. Međutim čak i ti su zabludeli zbog vina, i zbog jakog pića zateturali su se; Sveštenik i prorok zabludeli su zbog jakog pića; Savladani su vinom; zateturali su se zbog jakog pića: Zabludeli su u viziji, posmuli su u sudu.
8. Jer su svi njihovi stolovi puni bljuvotine; Nečistote, tako da nijedno mesto nije pošteđeno.
9. „Koga će (kažu oni) On učiti znanju; i kome će On dati pouku? „Takvima koji su odviknuti od mleka, kao što su odmaknuti od grudi?
10. „Jer je zapovest po zapovest; zapovest po zapovest; „Pravilo po pravilo; pravilo po pravilo: „Malo ovde, i malo tamo.“
11. Jeste zaista, sa mucavom usnom i čudnim jezikom, On će govoriti ovom narodu.
12. Jer kada im je rekao: To je pravi počinak; dajte počinak umornom; I to je okrepa; nisu hteli da slušaju.
13. Prema tome Jehovina reč će im zaista biti, Zapovest

po zapovest, zapovest po zapovest; Pravilo po pravilo, pravilo po pravilo; Malo ovde, i malo tamo: Da mogu nastaviti, i pasti unazad; I biti razbijeni, i zapleteni u zamku, i uhvaćeni.

POSTOJI nekoliko različitih prevoda prvih stihova ovog poglavlja. Proučavalac će videti da se prvi stih donekle razlikuje u Lautovom prevodu od onog što je u običnoj verziji. Revidirana Verzija, međutim, čini se da je doslednija nego bilo koja druga, u tome da svuda zadržava jednu temu. U tome je ponosna kruna Efrajimovih pijanaca, koja je uveli cvet njegove uzvišene lepote, i koja stoji na vrhu plodne doline. Čini se u drugima da je jao izgovoren protiv ponosne krune, i protiv Efrajimovih pijanaca, takođe.

TU zapravo, ipak, nema razlike, jer pošto je ponosna kruna koja stoji na vrhu plodne doline nesumnjivo grad Samarija, sledi da Efrajimovi pijanci stradaju u jadu izrečenom protiv nje.

NEKA niko ne misli, zato što ovo proročanstvo označava Efrajima i grad Samariju, koji su odavno prestali da imaju bilo kakav značaj kao grad, da je to samo lokalno, i da je sve u prošlosti. Gledajte dalje u poglavlju, i čitajte u stihu 22, i biće viđeno da je uništenje zaprećeno protiv Efrajima „uništenje“ „određeno nad celom zemljom.“

ZAPAMTITE da je u početku zemlja data čoveku. Trebala je da bude vlasništvo savršenog naroda. Prema tome kada je Bog izveo Svoj narod iz Egipta, i dao im zemlje neznabožaca, „kako bi držali Njegove propise,“ to je bilo ispunjenje obećanja Avramu, da će on i njegovo seme posedovati zemlju. Rim. iv 13. Sve Božje postupanje sa Njegovim narodom, nebitno koliko je lokalizovano, odnosi se na jedno veliko obećanje. To je bila stvar koju je Bog uvek imao u vidu. „Nije Gospod spor u pogledu Svog obe-

ćanja.“ U bilo koje vreme do zatočeništva Jude, narod je mogao imati ispunjenje obećanja, u vaskrsenju; i kad god Bog govori o sudovima koji će doći na njih zbog njihove neposlušnosti, to uključuje celu zemlju. Kada Bog kažnjava one koji su bili Njegov narod, zato što su postali kao neznabošci, sledi da će On u isto vreme kazniti same neznabošce.

DRŽEĆI ova načela uvek na umu, možemo čitati ovo proročanstvo kao da se odnosi na nas, to jest, na deklarisan Božji narod u ovo vreme, nebitno koje je njihovo ime. Slava onih koji uzdižu sebe u ponosu biće kao uveli cvet. „Svako je telo trava, i sva ljupkost njegova kao poljski cvet: suši se trava, vene cvet, jer je duh Gospodnji na njega dunuo. Zaista je narod trava. Suši se trava, vene cvet, ali će reč našeg Boga stajati zauvek.“ Isa. xl 6-8.

„A uveli cvet njihove uzvišene lepote, koja je na vrhu bogate doline, biće kao rani plod pre leta; koji ko god vidi, odmah ga ubere; i tek što je u njegovoj ruci, on ga proguta.“ Tako će brzo biti uništenje onih koji uzvisuju sebe protiv Boga, i hvale se svojom sopstvenom sigurnošću. „Dan Gospodnji dolazi kao lopov u noći. Jer kada budu govorili: 'Mir i sigurnost', doći će na njih iznenadna propast kao trudovi na trudnicu; i neće umaći.“ 1. Sol. v 2, 3.

KAKVA slavna budućnost se pruža u stihovima pet i šest. Kada ponosna kruna bude gažena pod nogama, i uzvišena lepota prestupnika će biti uveli cvet, „na taj dan će Gospod nad vojskama biti kruna slave i dijadema lepote talogu Svog naroda, i duh osude onome ko seda da sudi, i snaga onima koji okreću boj ka vratima.“ Talog je ostatak, i ostatak će biti spašen. Bog je od veka do veka; prema tome koji Ga imaju za svoju krunu slave, imaju krunu „koja ne vene.“ Nebesa i zemlja će ostariti kao ogrtač, ali On ostaje isti, i Njegove godine neće propasti.

POSTO Bog treba da bude kruna slave Svom narodu na dan uništenja svega čime se oholi ljudi hvale, jasno je da samo u Boga ljudi treba da veruju i da se hvale sada. „Neka se mudrac ne hvali svojom mudrošću, ni moćnik neka se ne hvali svojom moći, bogataš neka se ne hvali svojim bogatstvom; nego, neka se onaj koji se hvali, hvali time što shvata i poznaje Mene, da sam ja Gospod, koji iskazujem dobrostivost, sud i pravednost na zemlji; jer u tome Ja uživam, govori Gospod.“ Jer. ix 23, 24. „Gospod poznaje misli mudrih, da su isprazne. Neka se, zato, niko ne hvali ljudima.“ 1. Kor. iii 20, 21. „Nego ludo ovoga sveta izabrao je Bog da posrami mudro i slabo ovoga sveta izabrao je Bog da posrami ono što je jako. I ono neplemenitog roda i ono prezreno izabrao je Bog, i ono što nije, da uništi ono što jeste: da se pred Njim ne može hvaliti nijedno telo. Od Njega ste i vi u Isusu Hristu, koji nam je od Boga učinjen mudrošću, i pravednošću, i posvećenjem, i otkupljenjem; da bude kao što je pisano: Ko se hvali, u Gospodu neka se hvali.“

GOSPOD treba da bude kruna slave Svom narodu. On Sam treba da bude jedini ukras koji će Njegov narod da nosi. Njihovo ukrašavanje mora biti „čovjek skrovit i srdačan, u neraspadljivom ukrasu krotkog i smirenog duha, što je pred Bogom dragoceno.“ 1. Petrova iii 4. Ova kruna slave neće biti cenjena od sveta. Zaista, svet se može podsmevati onima koji je nose, kao što su to činili Samom Hristu. „Nas svet ne poznaje, jer nije upoznao Njega.“ 1. Jovanova iii 1. Kada je Hrist bio na zemlji nije imao „ni stas ni lepotu;“ i kada su Ga ljudi videli nije bilo lepote u Njemu koja bi učinila da Ga požele; prema tome sakrili su svoja lica od Njega, i smatrali su Ga udarenim od Boga. Isa. liii 2, 3. Ipak imao je slavu koja je mogla biti viđena od onih koji su imali oči za nju, čak „slavu kao jedinorođenog od Oca,“ ali je to bila slava milosti i istine. Jovan i 14. Kada Gospod dođe, oni koji imaju tu lepotu,—lepotu svetosti,—zasijaće kao sunce. Mt. xiii 43. Oni koji će sada pokazati takvo poštovanje Gospodnje lepote da će biti zadovoljni sa njom, i neće je omalovažiti sa ukrašavanjem od sveta, čak iako budu smatrani neprivilačnim, imaju uverenje da će kroz svu večnost biti isto lepi kao nebesa.

DOLAZI vreme kada će „sveti suditi svetu,“ i anđelima takođe. 1. Kor. vi 2, 3. Oni će tada sigurno trebati baš najbolje rasuđivanje; prema tome Gospod nad vojskama će biti „duh osude onome ko seda da sudi.“ Neće biti nikakvog ljudskog rasuđivanja koje će biti primenjeno na taj dan, već rasuđivanja od Gospoda, koji deluje u ljudima. Međutim činjenica da ovo savršeno rasuđivanje treba da bude primenjeno od svetih u slavi, izneta je kao razlog zašto oni ne treba sada da deluju nerazborito. Bog će sada biti rasuđivanje onima koji Mu veruju, kao i na dan konačnog suda. Baš kao što će biti Njegov Duh koji govori u Njegovoj deci kada su pozvani da odgovore za nadu koja je u njima (Mt. x 20), tako će On i sada biti mudrost i rasuđivanje za njih u svim životnim poslovima. Vidi Isa. liv 13; Ps. i 1-3; Kol. i 9, 10. Međutim neka bude zapamćeno da je ovaj duh rasuđivanja samo manifestacija duha krotosti sa kojim je Božji narod ukrašen. „On će krotke u rasuđivanju voditi; i poučavaće krotke Svom putu.“ Ps. xxv 9. Nije li bolje priznati da uopšte nemamo mudrost, i imati Božju mudrost, koja je savršena, nego da se hvalimo našom nezavisnošću, i da budemo ostavljeni da delujemo nerazborito? Drugim rečima, Nije li mnogo bolje delovati mudro, i dati Bogu zaslugu, nego delovati nerazborito, i uzeti svu zaslugu za nas same?

BOG kaže da su sveštenik i prorok, kao i narod, zabludeli zbog vina, i zastranili zbog jakog pića, i da zbog toga „posrću u sudu.“ Ovo je previše tačno u najbukvalnijem smislu, jer je tužna činjenica da je vrlo mnogo deklariranih Hrišćana, uključujući mnoge koji sebe nazivaju Gospodnjim propovednicima, često ispunjeno vinom u kojem je neumerenost, radije nego sa Duhom. Međutim postoji vino, protiv čije upotrebe nije ikada protestovalo nijedno društvo umerenosti koje je uopšte do sada bilo formirano, a to je vino Vavilona, vino svetovnog ponosa. Vidi Otk. xiv 8; xviii 3. Veoma je lako za

Hrišćane da postanu opijeni sa izgledom za svetsku slavu i aplauze, i da tako odu od jednostavnosti vere. Ponosan Vavilon, Crkva Rima, čija religija je spoljašnja raskoš i svetovno blagostanje i politička moć, samo je ukupno delovanje duha svetovnosti u pojedincima. Čuvajte se tog oblika pijanstva, kako ne biste bili gde „nema čistog mesta.“ Isa. xviii 8. Uporedite Otk. xviii 2.

ONI koji su pijani sa vinom svog sopstvenog ponosa, i koji, verujući u svoju sopstvenu mudrost, preziru da budu usmereni jasnom i jednostavnom Božjom Rečju,—„iskrenim mlekom Reči,“—govore prezrivo, „Koga će On učiti znanju? i koga će on učiniti da razume poruku? one koji su odviknuti od mleka, i odbijeni od grudi? Jer je zapovest po zapovest; zapovest po zapovest; pravilo po pravilo; pravilo po pravilo: malo ovde, i malo tamo. Isprazni u svojim maštanjima, i naduveni ponosom njihovih sopstvenih mišljenja, smatrajući same sebe sposobnim da sede na sudu nad Biblijom, ljudi zameraju da budu učeni kao mala deca. Ipak ni na jedan drugi način oni ne mogu uči u nebesko kraljevstvo. Mt. xviii 3. Ljudi od sveta, „tvrdeći da su mudri,“ biraju da razlozima odbace stvari, da razrade kompleksne „sisteme“ verovanja; deca, međutim, uče prihvatanjem jednostavnih izjava o činjenici. Dete raste u znanju samo verovanjem, i kao posledica toga ono raste brzo. Ni u jednom drugom periodu u životu osobe ona ne uči toliko mnogo i toliko brzo kao u prve tri ili četiri godine, kada sve uzima verom. Posle toga, kako ona postepeno „dolazi do godina razumevanja,“ to jest, kako ona misli da mora proizvesti mudrost, umesto da je primi kao dar od Boga, njen napredak je mnogo sporiji. Međutim Bog planira da će Njegova deca uvek ostati mala deca, tako da njihov napredak u mudrosti može biti isti u kasnijim godinama kao i na početku. Dakle On će nastaviti da uči davanjem zapovest po zapovest, zapovest po zapovest; pravilo po pravilo; malo ovde i malo tamo. Neprestano ponavljanje jednostavnih istina koje, iako jednostavne, sadrže beskonačnost, način je da se stekne „mudrost koja je odozgo.“

MEĐUTIM šta je sa izjavom da ova vrsta učenja treba da bude data narodu, „da mogu ići i pasti unazad, i biti razbijeni, i zapleteni u zamku, i uhvaćeni“? Ah, to je ista stvar za koju se Isus zahvalio, govoreći, „Hvalim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i pametnih i otkrio malima.“ Mt. xi 25. Ljudi idu sa glavama podignutim toliko visoko, gledajući toliko daleko od mudrosti, da se spotiču o jednostavne stvari koje leže pred njihovim nogama. Nije li to stvar za koju treba biti zahvalan, da je jedini način na koji Gospod čini životni put teškim za bilo koga tako što ga čini lakim? Kako mogu bilo koji od zemačkih mudrih ljudi, koji se spotiču i padaju preko Gospodnjeg učenja, da Ga optuže za nepravdu u Njegovom postupanju sa njima, kada je to što je On postavio pred njih bilo tako jednostavno da dete može da ga razume? Reći da je životni put bio previše težak za njih, bilo bi negirati sve njihove težnje ka mudrosti, i priznati da nisu znali toliko mnogo kao deca. Ne; ne postoji

izgovor. Jedini razlog zašto bilo ko zaluta od istine je taj da oni neće da čuju. Bog ne samo da im nudi počinak i mir, već i kaže, „To je počinak kojim umornom možete dati da počine, to je okrepa;“ ali oni odbijaju da čuju. On bi ih učinio Svojim saradnicima, ali oni neće. Neka ne odbijemo da naučimo lekciju. „Gledajte da ne odbijete Onog koji govori.“

◆◆◆◆
ELET DŽ. VAGONER